

σαςι τὰ μελίσσια Κάσ. β) Παράγω, φύω χλόην Φολέγ.: *Ἡ γῆ εἶναι γονιασμένη.* 2) Τοποθετῶ κυψέλην με νέον γόνον Στερελλ. (Ἀχυρ. Ξηρόμ.)

γόνιασμα τό, Νάξ. *ῥογιασμα* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γ ο ν ι ᾶ ζ ω.*

Γέννησις, γέννα.

γονίδι τό, Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Βρύσ. Γραμπ. Καλύβ. Κάρυστ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) Ἡπ. (Πωγών.) Παξ. Πελοπ. (Ἀνδροῦς. Βούρβουρ. Ἐρμιόν. Κορινθ. Μεγαλόπ. Μεσσην. Μηλ. Φιγάλ.)— Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 389 καὶ Ν. Ἑστ., 1 (1927), 335 — Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 1,142 καὶ 148 Α. Κουρτίδ., Εἰκ. ζῳών, 438 Ν. Μπαμπιώτ., Μελισσοκ., 18 — Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. 436 Πρω. Δημητρ. *γονίδ'* Εὔβ. (Ἀγία Ἀνν. Ψαχν. κ.ά.) Σάμ. (Κουμαδαρ.) Στερελλ. (Σιβ.) *γονιδ'* Ἀλόνν. Εὔβ. (Στρόπον. κ.ά.) Θεσσ. (Δομοκ.) Σάμ. (Κουμαδαρ. Μυτιλην.) Σκόπ. Στερελλ. (Ἅγιος Κωνσταντ. Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. Ξηρόμ. Παρνασσ. Περίστ. Φθιώτ.) *γονιν* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ό ν ο ς* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. *-ί δ ι.* Ὁ τύπ. *γ ο ν ι ν* μετ' ἀποβολὴν τοῦ δ καὶ συγχώνευσιν τῶν δύο ι. Βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1,400.

1) Ὁ μικρὸς γόνος, τὰ ῥάρια φθειρῶν καὶ μελισσῶν Εὔβ. (Γραμπ. Στρόπον. Ψαχν.) Πελοπ. (Ἀνδροῦς.) Σάμ. (Κουμαδαρ.) Στερελλ. (Περίστ. Σιβ.) 2) Ἐσμός, σμήνος νεαρῶν μελισσῶν ἀποσπώμενον μετὰ τῆς βασιλίσσης τῆς κυψέλης, ἵνα ἐγκατασταθῇ εἰς νέαν τοιαύτην Ἀλόνν. Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Καλύβ. Κάρυστ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) Θεσσ. (Δομοκ.) Πελοπ. (Βούρβουρ.) Ἐρμιόν. Κορινθ. Μεγαλόπ. Μεσσην. Μηλ. Φιγάλ.) Σάμ. (Μυτιλην. κ.ά.) Σκόπ. Στερελλ. (Ἅγιος Κωνσταντ. Αἰτωλ. Ἀχυρ. Ξηρόμ. Παρνασσ. Σιβ. Φθιώτ.) Τσακων. κ.ά. — Δ. Λουκοπ., ἔνθ' ἄν. Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., ἔνθ' ἄν. Α. Κουρτίδ., ἔνθ' ἄν. Ν. Μπαμπιώτ., ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ., ἔνθ' ἄν. Πρω. Δημητρ.: *Τὸ γονιδ' πέρασε τὴ μάνα* Εὔβ. *Πιάκαμε ἓνα γονίδι* Εὔβ. (Βρύσ.) *Φέτου τάρεσ'* ἡ *χροινιά* καὶ *κάμανι μέλι* καὶ *τὰ γονιδία* (τάρεσ' = ἐταίριασεν = ὑπῆρξεν εὐνοϊκῇ) Εὔβ. (Στρόπον.) *Φέτους ἔβγαλι πουλλά γονιδία* αὐτόθ. *Ἐξ' σαράντα κονιμάτια μελίσσια κὶ τριάντα γονιδία* Στερελλ. (Ἅγιος Κωνσταντ.) *Ἐξ' πουλλά γονιδία φέτου;* Στερελλ. (Ἀχυρ.) *Κὶ τοῦ γονιδ' ἔξ' τὸν βασ'λιά τ'* Ἀλόνν. *Τὸ μελίσσι ἀμπόλυσε γονίδι* (ἀμπόλυσε = ἀπέλυσε, παρήγαγε) Πελοπ. (Ἐρμιόν.) *Εὔρηκα 'ς τὸ χωράφι ἓνα γονίδι καὶ κρεμόταν ἀπὸ ἓνα κλαρὶ* Εὔβ. (Κουρ.) *Ὅσα σπυριά ἔχει τὸ ροιδ', τόσα γονιδία νὰ κάμουν οἱ μέλισσες* (εὐχῇ) Σάμ. *Τὸ καινούριο μελίσσι τὸ λένε γονίδι* Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Σὰν τοὺ μελίσσι πιρπατοῦν, σὰν τοὺ γονιδί βάζουν (βάζουν = βουίζουν, θορυβοῦν) Στερελλ. (Παρνασσ.) Συνών. *γ ό ν ο ς*, *π ο υ λ λ ῖ*, *ρ ῖ μ μ α*, *σ μ ᾶ ρ ι.* β) Πλῆθος μικρῶν, μόλις ἐκκολαφθέντων ἰχθύων Παξ. 3) Μεταφ., πλῆθος, συνήθως ἀνθρώπων. Εὔβ. (Κουρ. Ψαχν.) Ἡπ. (Πωγών.): *Ἦτανε ὁ κόσμος γονίδι 'ς τὸ παζ-ζάρι* Κουρ. β) Οἰκογένεια Εὔβ. (Ψαχν.): *Νιωνοικονκύρ'ς εἶν' ἀκόμα, τώρα ἔκαν' γονιδ'.* 4) Τὰ ἐπὶ τῆς ὑφάλου φυόμενα φύκη Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γονίδι* Πάρ. *Γονιδία* τὰ, Ἄνδρ.

γονιδουσακκούλα ἡ, Ν. Μπαμπιώτ., Μελισσοκ., 15.

Ἐκ τῶν οὐσ. *γ ο ν ι δ ι* καὶ *σ α κ κ ο ῦ λ α.*

Ἀπόχρη ἐξ ὑφάσματος διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ἔσμου τῶν μελισσῶν. Συνών. *σ μ η ν ο π ι ᾶ σ τ η ς.*

γονίζω Ἡράκλ. Ἰκαρ. (Εὔδελ.) Κάρπ. Κάσ. Ρόδ. Φοῦρν. Χίος *βονίζω* Ρόδ. Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ.ά.) *βονιζ'-ζω* Ρόδ. (Ἀπόλλων.) ὀνίζω Κάρπ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ό ν ο ς.*

Γεννῶ, παράγω γόνον, ἐπὶ ἰχθύων, μελισσῶν, φθειρῶν κ.ά. ἐντόμων ἔνθ' ἄν.: *Ἐβόνισαν οἱ μέλισσες - οἱ ψεῖρες* Ρόδ. *Τὰ ῥάρια εἶναι βονισμένα* Κάρπ. *Μελίσσι ὀνισμένο* (ἤτοι με πολὺν *γ ό ν ο ν*) αὐτόθ.

γονικάκι τό, Α. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ ο ν ι κ ό ς* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. *-ά κ ι.*

Μικρὸν κτήμα κληροδοτηθὲν παρὰ τῶν γονέων.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γονικάκι* Κρήτ. (Βιάνν.)

γονικάρης ἐπιθ. Κρήτ.—Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν., 2.120. Οὐδ. *γονικάρι* Χίος — Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 212.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ ο ν ι κ ό ς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. *-ά ρ η ς.*

1) Ἐκγονος, γόνος Μ. Λελέκ., ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀνάσυρε, κόρη, νερό, νὰ πιοῦν τὰ παλληκάρια

νὰ πιῶ κ' ἐγὼ κὶ ὁ μαῦρος μου κὶ οὔλα τὰ γονικάρια

2) Ὁ κληρονόμος Κρήτ. Χίος. 3) Ὁ πάροικος Μ. Φιλήντ., ἔνθ' ἄν.

γονικέρχης ὁ, ἐνιαχ. *βονικέρχης* Νίσυρ. Θηλ. *βονικάρ-κισσα* Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ ο ν ι κ ό ς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. *-ά ρ χ η ς.* Ἡ λ. καὶ εἰς Δουκ.

1) Ὁ κληρονομῶν μεγάλην περιουσίαν ἔνθ' ἄν. 2) Ὁ πρωτότοκος υἱὸς ὅστις ἐκτὸς τῆς πατρικῆς περιουσίας κληρονομεῖ καὶ τὴν μητρικὴν, ὅταν δὲν ὑπάρχη εἰς αὐτὸν ἀδελφῇ, ἥτις θὰ τὴν ἐκληρονόμει ἔνθ' ἄν. 3) Τὸ θηλ. *β ο ν ι κ ᾶ ρ -κ ι σ σ α*, ἡ μονογενὴς θυγάτηρ Νίσυρ.

γονικάτορας ὁ, Χίος — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ ο ν ι κ ό ς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. *-ά τ ο ρ α ς.*

1) Ὁ ἄμεσος κληρονόμος τῆς ἐκ τῶν γονέων προερχομένης περιουσίας ἔνθ' ἄν.: *Αὐτὸς ἦτανε γονικάτορας* Χίος. 2) Εἶδος δυσεξοντώτου ἀκάνθης με βαθείας ρίζας πιθαν. ἡ Ὀνωινς ἡ ἀκανθώδης (Ononis spinosa) τῆς οἰκογ. τῶν Ψυχανθῶν (Papilionaceae) Χίος.

γονικεύω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ο ν ι κ ό ς.*

Δημιουργῶ οἰκογένειαν. Συνών. *γ ε ν ῖ ᾶ ζ ω* 1, *γ ε ν ν ο -παιδιᾶζω*, *γ ε ν ν ο σ π ῆ ρ ν ω*, *κ ᾶ ν ω*, *γ ε ν ν ῶ* Α 1.

γονικοκάταρος ἐπιθ. Εὔβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ ο ν ι κ ό ς* καὶ τοῦ οὐσ. *κ α τ ᾶ ρ α.*

Ὁ ὑποπεσὼν εἰς τὴν ἀράν τῶν γονέων. Συνών. *γ ο ν ι ο -κ ᾶ τ α ρ ο ς.*

γονικός ἐπιθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) *γονικός* Θεσσ. (Κρούβρ. Σουκαμν. Τσαγκαρ. κ.ά.) Θράκ. (Κομοστ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Δρυμ.) Στερελλ.

